

19 59

NAŠA LUČ

2

Pomenek z mladimi

»BOGA NI! KDO PA GA JE VIDEL?«

Dostikrat se sliši tako govorjenje, dostikrat tudi verni ljudje nanj ne znajo prav odgovoriti. Kratko in jedrnato ga je zavrnil tisti slovenski fant, ki je v vojski pri politični uri odgovoril: »Potem pa Tita tudi ni! Jaz ga še nisem videl!« Seveda tudi ta odgovor ni prepričljiv. Fant je hotel povedati le to, da so stvari, ki jih ne vidimo, a vseeno bivajo. Da Bog res biva, je treba še posebej razložiti in dokazati.

Nekoč mi je nekdo v razgovoru trdil podobne reči. Odgovoril sem mu, da je brez pameti. Bil je seveda užaljen. Pomiril se je, ko sem mu pojasnil, da sem do tega zaključka prišel, ker sem se držal njegovega »dokaza«: česar ne vidimo, tega ni. Pa naj mi pokaže, če more, svojo pamet, da jo z očmi vidim in z rokami otipam! Postal je zamišljen. A kmalu se je znašel in zmago-slavno odgovoril: »Res je, pokazati svoje pameti ne morem, a če pametno delam, pametno govorim, se pametno obnašam, potem vendar lahko sklepam, da pamet imam!«

Da, prav to sem hotel slišati! Človek nima samo čutov, s katerimi zaznava barve, glasove, vonje, otiplje in okuša razne reči, temveč ima tudi pamet, ki iz raznih pojavov sklepa na reči, ki jih ne vidi in ne sliši. Zanimiv primer za to se nam nudi v zgodovini zvezdoslovja. Francoz Leverrier je leta 1840. iz raznih motenj pri kroženju planeta Urana okoli Zemlje sklepal, da kroži okoli nje še en planet. Zanj je izračunal pot in čas vrtenja ter mu dal že celo ime Neptun, čeprav ga še nihče ni videl. Šele leta 1846. se je Nemcu Galleju posrečilo, da ga je uzrl in popisal. Njegov popis se je natančno ujema z napovedmi Leverrierja.

Na podoben način tudi mi sklepamo in dokažemo, da je Bog. Pod mikroskopom in v daljnogledu znanstveniki opazujejo zakonitosti malega sveta in vesolja. Vse se giblje in razvija po določenih zakonih, ki urejajo delovanje materije in živih bitij. Čudovit red vlada povsod, zakonitost, ki ji

ni primere. Čeprav je znanost stara toliko kot človeški rod, še vedno ni mogla dognati vsega. Občuduje in strmi nad harmonijo in soglasjem v naravi.

Vsak pameten človek se mora nujno vprašati, odkod ta red. Se je sam od sebe naredil, slučajno? — Slučaj ne ostvari ničesar. Slučaj je le beseda za nekaj, kar se je zgodilo, a temu nekaj še ne vem vzroka. Če pa zadevo preiščem, ji tudi kmalu najdem vzrok. Še nered se sam od sebe ne naredi, nekdo mora biti, ki ga povzroči. Pomislimo le na naša stanovanja, kadar so neurejena! Vse leži križem kražem, raztreseno je in na nepravem mestu. Sami od sebe časopisi ne leže po tleh, same od sebe steklenice piva ne stojijo po kotih. Če smo iskreni, moramo priznati, da smo ta nered mi zakrivali. In če se že nered sam od sebe ne naredi, toliko manj red!

Red v svojem področju ustvarja človek. Toda red v vesoljstvu? Od koga so odvisne vse te zakonitosti zvezd in planetov, atomov in njih delcev? Pameten človek si reče: tu je bil na delu neki Velem! To stori je bil zmožen le nekdo s sposobnostmi, ki neizmerno prekašajo naše človeške. Iz umnih del namreč sklepa na umno bitje. In če umna dela prekašajo človeški um, potem je njih početnik Um, ki prekaša zgolj človeški razum. Ta Um, to Umno bitje pa je Bog. Ne vidimo ga in ne slišimo, a vendar je, biva. Naša pamet sklepa tako, naša pamet ga na ta način dokaže. Drugega izhoda, druge rešitve tega vprašanja o redu v vesoljstvu ni.

J.

Vinjete na prvi strani ovitka si je tudi letos zamislila priznana učiteljica slov. ročnih del, č. stra Justina iz Weerta na Nizozemskem. Bog ji plačaj! Vinjete lepo poudarjajo, da hoče naš list izžarevati ljubezen do Boga (križci) in slovenske domovine (lipovi cvetovi).

VII. LETNIK - FEBRUAR 1959

Smo ali nismo!?

Zvesti svojemu poslanstvu v tujini hočemo napeti vse sile, da bi čim večje število slovenskih izseljencev ohranilo in poživilo svoje versko prepričanje in narodno zavest. Med po vsem svetu razkropljenimi brati in sestrami hočemo gojiti ljubezen in zvestobo do slovenske besede in pesmi. Svojo prisotnost v tujini hočemo izkoristiti v to, da bo svet po nas spoznal naš narod ter njegove težnje in stremljenja.

To sp v glavnem cilji našega delovanja, o katerih smo razpravljali že ob koncu preteklega leta.

Popolnoma nam je jasno, da stojimo pred izredno težkimi nalogami. Tem nalogam ne bodo mogli biti kos niti posamezniki niti ta ali ona skupina slovenskih izseljencev.

Tu je potrebno **SODELOVANJE** vse izseljene Slovenije.

Zato že dalj časa razmišljamo, kako v delo za slovensko stvar vključiti vse naše sile v tujini. Iščemo, kako iz razkropljenih udov našega naroda ostvariti **STRNJENO VRSTO**, ki bo vedela, kaj hoče.

Verjetno bo preteklo še nekaj časa, preden bomo uspeli zamisliti si življenja in delovanja zmožno obliko naše povezanosti. Ni namreč lahko doumeti in upoštevati najrazličnejše okoliščine naših rojakov in njihovih že obstoječih organizacij, razkropljenih po širnem svetu.

Ali že vnaprej moramo poudarjati, da bodo vsi naporu posameznikov in skupin ostali **brez pričakovanih uspehov**, ako ne bomo takoj v začetku z vso vnemo in iskrenostjo opozarjali na **SKRITO BOLEZEN**, ki je prava rakova rana sodobne družbe.

Na katero bolezen mislimo?

Mislimo na **ŽIVLJENJSKI MATERIALIZEM**.

Kaj je to?

To je, kot uči prelat dr. Odar, tisti način življenja, po katerem ljudje žive, kakor da bi Boga in posmrtnosti sploh ne bilo. Življenjski materializem označuje skrb pridobiti čim več samó materialnih dobrin, čim več uživati, čim bolj lagodno živeti in za vsako ceno ubežati slehernemu trpljenju.

Ta materializem je v resnici strašna rakova rana okolja, v katerem živimo. Sodobni svet vse presoja z vidika snovnih in čutnih koristi. Naša okolica je zgubila smisel za vse, kar se ne da meriti z denarnimi enotami in kar ne odgovarja nagnjenju k temu ali onemu čutnemu užitku. Smisel za duhovne in kulturne vrednote je v naši družbi padel izredno nizko.

In prav s te strani nam izseljencem in vsemu našemu delovanju grozi največja nevarnost. Tu na Zapadu živimo svobodno, hvala Bogu. Nihče nam ne brani govoriti in peti slovensko, prirejati kulturne večere ter tiskati knjige in časopise. Nihče nam ne zameri, če javno izpovedujemo svojo vero ter se iskreno trudimo spoštovati božje in cerkvené zapovedi.

Tu smo svobodni!

In v tej svobodi je naš izseljenec ostvaril reči, ki so narodu v ponos, nam pa v to lažbo in pobudo.

Toda bodimo trdno prepričani, da bodo padli v vodo vsi naši načrti za bodočnost in da bomo zgubili še to, kar že imamo, ako se ne bomo materialistični miselnosti z vso silo postavili v bran.

Čemu smo tako črnogledi? — Nikakor ne brez vzroka! Ali se vam ne zdi, da ta kuga že nevarno ogroža tudi naše vrste?

Preveč dokazov je za to, da bi smeli misliti, da je strah neupravičen!

Prisluhnimo spet prelatsu Odarju:

»Ali ne opazujete, kako se materializem loteva tudi nas slovenskih izseljencev? Ah,

na vseh koncih in krajih ga opazujemo. Vsi tožimo o njem; vsi ga čutimo. Zavedamo se, da nas hoče uspavati pred nevarnostjo, hromi nam našo duhovno moč; o-vira naš duhovni polet. Kri nam pije ZA-RADI NJEGA IMAMO DAN ZA DNEM MANJ ČASA, MANJ VESELJA, MANJ LJUBEZNI ZA DUHOVNE REČI IN ZA NESEBIČNO DELO PO NAŠIH ORGA-NIZACIJAH. Zaradi življenjskega materia-lizma se nam bližnji več ne smili, čeprav umira od telesne ali duhovne bede.

Denar, uživanje, lagodnost postajajo cilji naše-ga življenja.

Ni bolj nevarnega strupa, kot je življenjski materializem.

Zato pozor pred njim, če hočemo sebi dobro!«

(„Večnost in čas“, str. 178)

+

Ah, kako res je vse to!

Na žalost!

Posledice tega stanja so že vidne.

Oddaljili smo se od vere, ki je vir vse-ga lepega, dobrega in plemenitega. Zato v naši sredi ni več tiste zadovoljnosti, veselosti, ljubezni in miru, ki je lastnina otrok božjih.

Vedno več imamo »modernih« družin, kjer je malo molitve, malo otrok, malo smeha in ... malo sreče ...

Podobno razdejanje opažamo v prosvetnem in socialnem življenju naše skupnosti. V domovini smo po ure daleč hodili k tedenskim pevskim vajam in to ob večerih po truda polnem delu na polju. Tu jih je vedno več, ki za petje nimajo veselja. Čemu ne? Zato, ker to zahteva nekaj žrtev ...

Vedno teže je dobiti resnih delavcev v naših društvih. Neusmiljeno dopuščamo, da se peščica garačev muči za vse.

Kaj bo, ko ti omagajo?!

Posebno med mlajšimi je vedno več takih, ki za nekoristne in celo škodljive reči razmetavajo tisočake, a nimajo nobenega razumevanja za potrebe slovenske skupnosti v tujini.

Materializem tako tudi med nami razširja usodne klice duhovne in s tem tudi narodne smrti in razkroja.

+

Kaj torej?

Kakšen bo naš odgovor na te porazne ugotovitve?

Mislím, da bo najpametneje, da se poštено vprašamo: »SMO ALI NISMO?«

Smo še kristjani, Slovenci, ljudje značaja, na katere je mogoče računati, ali pa smo pomilovanja vredni slabíči, katerim je materializem — rakova bolezen, pijavka sodobne družbe — posrkal ves mozeg iz kosti?

Smo ali nismo?!

Eno ali drugo!

Tretjega ni!

Tu je vprašanje življenja ali smrti!

Ako »SMO«, potem napovejmo neizprosno borbo materializmu v naših vrstah.

DUHOVNI STRANI NAŠEGA ŽIV-LJENJA MORAMO PONOVNO PRIBO-RITI NJENO VELJAVO.

Ne smemo mirovati, dokler ne bomo med SNOVNIM in DUHOVNIM, med

~~~~~

Pri vojakih. — Bil je Bosanec, ki ni znal pisati. Pride k Slovencu in ga prosi, naj piše pismo njegovemu očetu. Slovenec mu ustreže in napiše pismo. Predno ga zapečati, ga še enkrat prebere. Nato pravi Bosancu: „Ali hočeš, da še kaj pripišem?“ — „Da, napiši še na koncu, naj oče oprostí moji slabí pisavi.“

ČASNIM in VEČNIM v našem življenju vzpostavili tisto RAZMERJE, ki ga je do- ločil Jezus Kristus.

+

V tem je rešitev vseh problemov, ki tako grozeče vise nad današnjim svetom, in tudi poroštvo naših uspehov pri skupnem delu za Boga in narod.

Ta borba ne bo lahka, ker nas bo zadela v živo.

Nas vse!

Marsikje bo potrebna težka operacija.

Treba bo plavati proti toku.

Treba bo vztrajati!

Toda ne bojmo se! Če bomo mi z Bo- gom, bo On z nami.

... hej, SMO ALI NISMO?!

V-ko.

SKRIVNOSTNA POTA:

Športna igrišče v Chicagu

Med spreobrnjenci na zapadnem svetu je mnogo šolanih ljudi. Tudi sorazmerno ve- liko število protestantskih pastorjev najde pot v katoliško Cerkev. Znano ime je Irwin St. John Tucker, pisatelj in pesnik, bogos- lovec in komponist, urednik vrste listov. Bil je 47 let pastor v episkopalni cerkvi in 27 let rektor Sv. Štefana v Chicagu. Pre- vaja in predava iz aramejščine, jezika, ki ga je govoril Kristus. Naj kar sam pove, kako je našel pot v katoliško Cerkev:

»V Chicagu je velik športni prostor ime- novan 'Vojaško polje'. Na vzhodni strani tega je prostor, ki mi je ostal za vedno svet. Najsi bo tam še toliko raznih šport- nih prireditev, ne morejo izbrisati tega, kar pomeni meni.

Rodil sem se v rektorski hiši, ki je pri- padala episkopalni cerkvi (nekako župni- šče protestantske ločine, ki priznava škofe). Od mladih nog sem hotel postati to, kar je bil moj oče: pastor ali minister, kot se imenujejo na zapadu duhovniki raznih protestantskih ločin. Vstopil sem v cerkve- no službo ter poskušal biti dober 'mini- ster'. Morda sem razlagal evangelij preveč dobesedno, da so namreč izbrano božje

ljudstvo siromašni in preprosti, da nisem bil nikdar v dobrih odnosih s hierarhijo.

Kot apostol Pavel, ki je izdeloval šoto- re, da se je preživljal pri oznanjevanju evangelija, ali kot apostoli, ki so ostali ri- biči, sem tudi jaz prevzel delo za časopise ter s tem zaslužil za svoje življenje. Posku- šal sem iz ruševin dvigati cerkve, ki so bile prerevne, da bi vzdrževale svoje pastorje. Praktično sem bil proti načinu protestan- tizma, ki sezida sedem cerkva v kraju, kjer se more vzdrževati samo ena.

Na škofovo prošnjo sem vodil od časa do časa misijone. Ljudje so se zbrali ter obnovili ali zgradili cerkev in škof je de- jal: 'Dobro je bilo, zaslužijo rednega pa- storja!' In dobili so mladega duhovnika. Končno sem sam prosil za cerkev sv. Štefa- na, ki je skoraj ni bilo več. Bila je nizko, leseno poslopje, steze in streha prerasla s plevelom, tudi znotraj vse uničeno. Ol- tarju sv. Štefana sem služil potem 27 let. Obnovil sem poslopje, obiski so se mno- žili in kmalu je dobila cerkev ime 'Mala cerkev na koncu ceste'. Postala je nekako romarsko središče.

Priznati moram, da me je vedno bole- la razdvojenost v protestantizmu. Razoča- ral me je tudi 'Svetovni zbor cerkvá', ki je bil sredi avgusta l. 1954. tu v mestu. Ne- kako mesec kasneje je bila na istem kraju 'Marijina maša', ker je bilo Marijino leto ob 100-letnici verske resnice o 'Brezmadež- nem spočetju'. Takrat se je zbralo v ome- njenem stadionu kakih 150 tisoč ljudi in nad 100 tisoč zunaj, ki niso našli prostora. Lahko si mislite, da tudi meni ni bilo lahko najti vstopa v areno, dasi sem bil 'tisk'. Moj mladi spremljevalec mi je rekel: »Ne bo mogoče priti noter. Bova pa zunaj sledila po zvočnikih. Moram priznati, bilo mi je tudi nerodno, češ, kaj naj jaz kot pa- stor episkopalne cerkve iščem pri katoli- ški maši. Končno je zmagala misel, da bom prisoten le kot časopisni poročevalec.

V tistem letu sem mnogo pridigal proti Marijinemu češčenju kot tudi proti češče- nju svetnikov, proti odpustkom, proti pa- peštvu in molitvi rožnega venca ter po- dobnost. Zato boste razumeli dvojno čustvo, ki me je navdajalo, ko se je začela maša. Bilo je nekaj več kot samo radovednost,

ker me je prisililo, da sem zdržal ter ostal v stadionu.

Videl sem vojake in stražnike z ognjegasci, ki so v strnjenih vrstah vstopili. Na dano znamenje se je dvignila ameriška zastava in ves stadion je stoji zapel ameriško himno. Nato je nastal aplavz, ki prav gotovo ni bil na programu. Vstopile so vrste zastav vseh narodov, ki so kdaj kot naseljenci prišli v Chicago. Pohod je spremljalo petje lurske himne: Ave, ave, Maria! Nato se mi je zdelo, da je nastala neka pavza, kajti iz kota, kjer sem stal, nisem mogel videti na oltar sredi stadiona. Zato sva se s spremljevalcem obrnila proti središču, da sva mogla ne samo slišati, ampak tudi videti, kaj se godi na oltarju, kjer je kardinal Stritch daroval sveto daritev. Čula sva peti slovesno berilo in evangelij in jasno slišala druge molitve. Mojemu spremljevalcu se je pričelo muditi: »Na delo moram iti zgodaj in ne vem, ali bom mogel ob taki masi ljudstva najti pot domov?«

Nekako med oltarjem in zastavo je bil na podstavku postavljen kip Matere božje, ki ga je napravil dominikanski duhovnik McGlyn. Bil je, kot je toliko kipov po cerkvah: podoba Marijina, stoječa na polobli, obdana z zvezdami, v beli obleki in modrem plašču. Bil pa je izredno lep kip. Ko sva se prerivala v smeri proti kipu, ki

---

Pred sodnikom. — »Ti si brutalen, nasilen, živina, divjak!« — »Ti si pa zlodjeva, zvijačka, ničvrednica.« — »No, torej — ju prekine sodnik — pa govorita, da se vajina značaja ne skladata. Saj sta oba popolnoma istega značaja, iste sorte!«

Kratko, pa jedrnato. — Fant je srečal zaročenkinega očeta in sta se lepo pogovorila. Micika ima fanta rada, oče je s poroko zadovoljen. »Dobro, Micika je sedaj moja,« reče fant. »Kaj pa dota?« — »I no,« pravi oče, dve teti v Ameriki bosta dovolj, kaj?«

»Tovariš doktor, prihajava k vam prosit pomoči.«

»In kar oba hkrati? Kaj pa vama manjka?«

„Tretji h kartam.“

je sijal v zvezdnati noči, mi je bilo, kakor da bi v sebi čul klic: ‚Glej, to je tvoja Mati!‘ In neki drug glas je dodal: ‚Zakaj se ne vrneš domov?‘ Globoko v srcu sem se upiral, češ, vse življenje sem skušal hoditi po pravi poti! — ‚Otrok, bil si na napačni poti.‘ In od tega trenutka se je v meni vse spremenilo.

Še se mi je zdelo, kot da stojim med podirajočimi se stenami, a vendar videl sem pot pred seboj. Velikokrat sem vprašal samega sebe, zakaj naj bi bil ta trenutek tako odločilen zame?

Večina ver uči, da smo vsi otroci istega nebeškega Očeta. Za družino je prav gotovo potreben oče. Protestantski svet pa je pozabil, da je potrebna tudi mati. V svetu ima vsako živo bitje svojo mater. Morda je protestantski svet zato tako mrzel, ker nima matere.

V naši družini nas je bilo šest fantov in štiri dekleta. Fantje smo se večkrat pri igri stepli. Velikokrat je prišla mati, odprla vrata na igrišče ter nas poklicala: ‚Končajte s pretepom! Čas je, da pridete domov!‘

Tak je bil tudi klic božje Matere, ki me je poklical, naj pridem domov.

Moram priznati, da mi je bilo zelo težko pretrgati vezi, ki so me vezale na ‚malo cerkev ob koncu ceste‘. 27 let sem bil z ljudmi v veselju in žalosti, v dvomih in trdnosti. Ni čudno, da sem se naslonil na oltar, ki sem ga dvignil iz ruševin: ‚Mati, saj jih ne morem pustiti!‘ In glas mi je spet odgovoril: ‚Tudi On je mene zapustil!‘

Razumel sem. Kristus je dobro vedel, da gre v sramoto in smrt, pa je zapustil svoj dom v Nazaretu. Koliko jih je bilo, ki so sledili klicu dolžnosti ter zapustili ženo in otroke in odšli ter morda pri tem tudi darovali svoje življenje! Čutil sem se osramočenega.

Teden dni kasneje sem držal v rokah šolske zvezke, ki so jih otroci pri pouku pisali. V srcu sem začutil neizmerno ljubezen do teh najmlajših: ‚Rad jih imam. Ne morem jih zapustiti, saj ne moreš tega zahtevati od mene? Glas mi je odgovoril: ‚Saj so tudi moji otroci!‘ Odtlej je bilo zame konec viharjev. — 8. nov. sem bil sprejet v katoliško Cerkev. Vanjo me je pripeljala naša skupna Mati Marija!«

Daleč pripelje človeka

Dostikrat privede mladino, zlasti fante, na slaba pota alkohol, kar lahko opazujemo po raznih žegnanjih in po mestnih nočnih lokalih. Tu se godijo dostikrat stvari, ki se res ne spodobijo za mladega človeka. To povzroča alkoholna pijača.

V Budišinu (kraju Lužiških Srbov) so na smrt obsodili morilca Hoche. Na predvečer svoje usmrtitve je ta človek zapisal na list papirja tole oporoko:

»Če se vprašam, kaj me je privedlo do tega, da sem postal morilec, moram naravnost priznati: pijančevanje, zlasti žganje. Počasi se je začelo. Že kot otrok sem vedno videl žganje v hiši. Oče moj je bil pijanec ter je v pijanosti zmrznil in tako žalostno končal. Vi očetje, ki ste pijači vdani, pomislite, da zastrupljate s svojo slabo navado kri in s svojim grešnim zgledom življenje svojih otrok. Ko sem se poslovil od šole, sem postal zidar in sem pil kakor vsi drugi — žganje. Izpočetka sem bil kljub temu priden in dober delavec: zaslužil sem lepe denarje. Pa več ko sem zaslužil, več sem pil in bolj ko sem pil, bolj je pojemale veselje do dela in moč za delo. Počasi, pa neprestano je šlo navzdol. Seznanil sem se z zaporom in poboljševalnico.

Ko so me izpustili, sem začel iznova piti. Končno sploh nisem več delal. Pustil sem, da me je žena redila. Ako nisem dobil denarja, sem jo pretepal. Otroci so mi morali donašati strupeno pijačo, še preden so šli v šolo in zvečer, ko so prišli od dela. Žganje — to je bila moja prva misel, moja prva in zadnja pijača vsak dan. Ne bom povedoval, kakšne grdobije sem počenjal, ker mi je žganje vzelo vse moči, tako da sem sledil živalskim nagonom. Končno sem spravil v smrt svojo ženo.

To je bil zadnji članek v verigi grehot in grdobije, ki me je vanje spravilo žganje. Jutri pa naj napravim za vse pokoro. Jutri me bodo usmrtili. Smrt sem zaslužil. Skešan umiram in upam, da mi bo Bog milostljiv. Ne morem pa umreti, da bi ne napisal teh besed. Moji pivski prijatelji, ki sem z vami kdajkoli skupaj sedel: zapustite to nevarno pot! Moj zgled vam bodi v

svarilo, kam se pride po tej poti. Treščite steklenico tja v zid, dokler je čas, da vas alkohol ne zavede tja, kamor je menel!»

Pomembna knjiga

V Argentini je v založbi »Družabne pravde« izšla »Socialna ekonomija«, katero je napisal dr. Ivan Ahčin, poznani slovenski socialni filozof in univerzitetni profesor.

K temu delu čestitamo gospodu pisatelju, ki je kljub izrednim razmeram dobil voljo in čas za pisanje tako obširnega in solidnega dela.

Čestitamo pa tudi založnici »Družabni pravdi«, družbi za širjenje krščanskega socialnega nauka, za njen pogum pri tako tveganem podjetju za naše razmere in okoliščine.

Pripominjamo, da »Družabna pravda« zbira okrog sebe idealne slovenske delavce, ki tudi v tujini nadaljujejo z vestnim in vztrajnim proučevanjem socialnih problemov. Ti možje in fantje so v resnici naš ponos in naše upanje za bodočnost.

*

Ali bi ne bilo zelo hvalevredno, ako bi tudi iz slovenskih izseljencev v Evropi izšla podobna skupina?

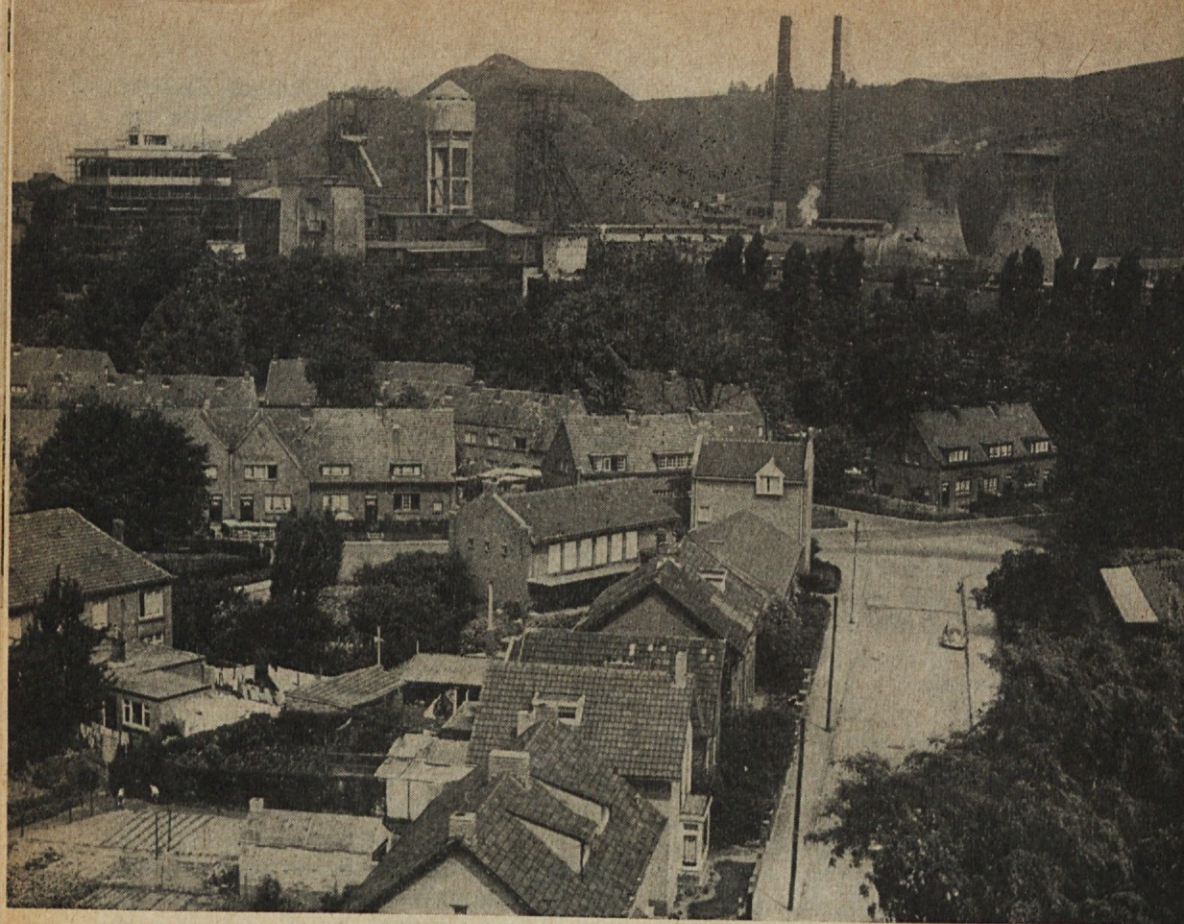
To bi bilo silno koristno! Kajti nobena tajnost ni, da so svoj čas slovenski izseljenci v Evropi v veliki večini prišli pod vpliv najprej komunistov in pozneje socialistov. A prvi in drugi se kaj malo brigajo za usodo tujih delavcev. Kadar potrebujemo pomoč in zaščito, se moramo dosledno obratiti na krščansko-socialne organizacije.

Ker se dogodki sodobnega sveta sučejo okrog gospodarskih in socialnih problemov, je dolžnost vsakega Slovenca, da se zanima za ta vprašanja. To velja še toliko bolj, ker imajo v najnovjšem času tudi tuji delavci po volilni pravici možnost vplivati na sestavo »Svétov« podjetij, kjer so zaposleni.

Kako bodo pametno volili, ako se jim niti ne sanja, za kaj gre?!

Zato želimo, da bi dr. Ahčinova »Socialna ekonomija« dobila svoje mesto v slehernem slovenskem domu.

K-ov.

Pogled na del rudnika „Wilhelmina“ v nizozemskem Limburgu

Simon Gregorčič:

GOVOR O želodcu

Naš priljubljeni pesnik je imel na neki pustni večer v veseli družbi naslednji govor:

Odkrijte se mu! ker velik in mogočen gospod je, najimenitnejši pod širokim klobukom obnebja; celò kralji in cesarji mu morajo služiti. In tudi mi ga vsi po dvakrat, trikrat na dan spoštljivo povprašujemo: »Vaša gnada, kaj bi rada?« Vsi mu plačujemo vsak ogredni dan svoj dolžni davek. Kdo pa je ta imenitni gospod? Sicer imam prav dobro misel o modrosti in bistroumnosti vseh mojih poslušalcev, vendar nočem, da bi zavoljo prisilnega pre-mišljevanja kaki mladici lasje osiveli, (kar bi bila večna škoda, ker bi jih morala po-

tem črniti, ko bi se hotela še mlada zdeti) — tega nočem, — zato tej slavni družbi kar naravnost in po vseh pravilih olikanega Slovence predstavim visokega gospoda, katerega imam v mislih. — Ta mogočni gospod so žlahtni gospod *t r e b u h*! O njem vam nocoj naredim postno pridigo v pustni obleki.

Od nekdaj je imela visoka gospoda to vse hvale vredno navado, da je sama sebi in svojim otrokom dajala po več imen, — tako je namreč »nobel«; ker so tudi gospod *trebuh* imeniten in plemenit gospod, kdo bi mu zameril, če si je tudi on nadel več imen in »titelcev?« V krstnih bukvah je tedaj zapisan za: »trebuh«, »želo-

dec«, »vamp!« Poslednjega imena pa (naj resnici na ljubo povem) si ni sam priložil, ampak obesili so mu ga poredni ljudje, ki ne prizanesó nikomur, naj bode žlahtnik ali prostak, svetnik ali posvetnjak. —

Če ga že hočemo kaj opisati, pogledjmo nekoliko njegovo zunanjo postavo. Že v tem niso vsi trebuhu enaki: nahajamo namreč: male, srednje in velike trebuhe. Spodobi se, da začnemo pri imenitnejših, pri večjih. Da se ne bo nikdo preveč zdel, naj že naprej povem, da pri nas ni nobeden izredil in opital trebuha, ki bi prestopil pošteno srednjo mero debelosti. Nahajajo se po svetu vse drugačni sodovi. Umri je (bodi vam v zgled!) l. 1750 na Angleškem prvak vseh debeluhov Eduard Bright, ki je tehtal v svojem 29. letu celih 609 angleških funtov; v njegovo suknjico bi se bilo lahko obleklo sedem suhačev naše vrste in suknja bi se tudi zapela; iz njegove suknje bi bil tedaj kak revež lahko naredil obleko celi pošteni družini. To vam je moral biti trebuh, da smem reči: kralj vseh trebuhov! In lepo rejeni Talstaff v Shakespeare-u se hvali, da (zavoljo prevelikega trebuha) že 20 let ni videl svojega kolena. Iz tega tedaj vsak lahko razvidi, da se naši debelci nimajo s čim hrupiti ter nas suhine zaničevati.

Najtolstejše trebuščke izredé krčmarji, mesarji, pivopivci, lenuhi in žeruhi.

Mene bode gotovo vsak na prvi pogled obsodil za kaplana. Ker se tolstemu trebuhu tolika čast skazuje, zato ti, trebušček moj, rasti in širi se, da bode tvoj lastnik pri ljudeh kdaj za fajmoštra spoštovan!

Ustvaril je pa Bog na tej čudni zemlji tudi take možake kostenjake, ki so podobni sedmerim medlim faraonovim kravam. — Požrle so 7 debelih krav, pa niso bile nič debelejše. Taka je tudi pri nas: redimo in gojimo trebuh kolikor hočemo, trebuh ostane vedno suh! Medtem ko se pri debelcih daleč spredaj vozi, da ga komaj z rokami dosežejo ter malce pogladijo ali pa na njem s prsti pobobnajo (kakor imajo nekateri navado), se nam suhačem nazaj umiče in pod rebra skriva ali (kakor bi veseli menišek Vodnik rekel) »nam hodi pod rebra vas'vat«. Okoli pasu nas je to-

liko, da bi človek lahko prstan raz roko snel pa bi ga za pas imel! —

*

Zdaj ko smo vnanji razloček trebuhov nekoliko narisali, pogledjmo še vanje. Ko bi bil jaz kak učen »dohtar«, popisal bi vam vsako kitico in žilico tega imenitnika. Dohartarji imajo namreč navado, da človeško truplo razrezavajo (vsak me bo razumel, da ne svojega); to pa za to, da se učé notranjost človekovo na drobno poznati. Ker utegne pa to delo komu pobrati apetit, zlasti pa zato, ker tega sam ne znam, — naj se nikdo ne boji, da bom takoj živ ali ranjen želodec razrezaval in popisaval. Raji se moško pomenimo o notranjih posebnostih in imenitnostih želodca. Pri imenitnih osebah imajo ljudje navado natanko paziti na vse njihovo obnašanje: kako hodijo in sedé, kako bedé in spé, kako nos vihajo, kihajo in dihajó!

Spoznavam dobro in vém ceniti imenitnost vseh teh važnih opravkov, — na vse to pa pri gospodu želodcu vendar ne moremo gledati; ko bi hotel vse njegove muhe popisovati, bi mojemu natrganemu pljučnemu mehu sape zmanjkalo. Zato le nekatere važnejše stvari!

Najpoprej naj opomnim, da želodec zoper navado lene velike gospode nikoli ne spi. Priden delavec je, to se mu mora priznati. Ko bi ga smel brez zamere kaki reči primeriti, primeril bi ga najraje malnu, ki noč in dan melje. Premelje pa strašne reči. Koliko zemlja obrodi na polji, v vinogradih, po drevji! Koliko se v enem samem letu pridelá! (Rad bi hotel imeti pri roki statistične tabele vseh pridelkov!) Glejte, vse to se pokoplje v želodec! Želodec je danaidni sod brez dna, brezno brez konca! Denimo, da vsak človek zasuje v svoj malen na dan le 5 ali 6 funtov blaga (marsikomu se bi to zdelo premalo), tedaj jemljejo vsi človeški želodci na en dan kakih 5 ali 6 tisoč milij. funtov jedi. Koliko znese to leto in dan?! Ko bi vse to znesel na en kup, pač mislim, bi narastla precej visoka gora! Štel sem pa šele človeške želodce, kaj bi šele bilo, ko bi ložil v račun vse živalske želodce, kar jih leta po zraku, lazi in hodi po zemlji, plava v neizmerni globčini morja. To bi bilo strašno!

In vendar vsi ti želodci hočejo imeti

hrane! Noč in dan človek napenja svoje oči, se trudi in poti. Zjutraj si komaj oči omanesh, že začuješ pri sosedu kovača-sajevca pokati s težkim kladivom na razbeljeno železo: »tike tak, ting tang!«, da kar iskre švigajo in da ti po ušesih zvoni; čevljar-smolar bode s šilom in vlačič dreto skozi kožo že davno pokopanih telet in volov, da naredi naši »Micki« lepe čreveljčke za praznik; krojač suče ostre škarje in

tanko iglo ter celi rane stare, poguljene suknje, da ne bode radovedna srajca skozi odprta okna na rokavih kukala; kmet se žuli z motiko in drevesom, gospod dohtar praskajo po papirji s peresom in — vsi zakaj?? Eden ti poreče, da za družino, drugi da skrbi za stare dni, vsak ti jo kako obrne; ob kratkem pa se vse pové: Vsi se poté, da svoj trebuh redé!

(Konec prihodnjič)

Na poti k združeni Evropi

S 1. januarjem smo se slovenski izseljenci v Zapadni Evropi (razen onih na Brit. otočju) znašli v okviru Skupnega evropskega tržišča, ki pomeni odločilno pripravo Združenih evropskih držav. Slišali smo povsod vse polno upanj in nad, kaj bo ta meddržavna pogodba prinesla. Seveda se to ne bo čutilo tako hitro, a počasi bomo čutili učinke tudi mi izseljenci.

V pogledu dela bo prišlo do proste izmenjave delovnih sil, to se pravi, da bodo tisti, ki imajo delovno dovoljenje v eni državi, lahko dobili delo tudi v drugi. — Naše gospodinje bodo počasi zagledale na trgih ne le blago države, v kateri živijo, ampak vedno več proizvodov drugih sosednjih držav.

Predvsem mislim omeniti na učinek teh pogodb, ki je za nas posebno važen. To je razširjenje obzorja ljudi. Mnogokrat smo izseljenci trpeli nad ozkosrčnostjo domačinov, ki so nas smatrali, da smo »jim prišli odjedat kruh«. Ljudje bodo začeli gledati evropsko, misliti evropsko in bodo začeli poleg svojega spoštovati tudi tuje. Vedno bolj se bodo zanimali za načine življenja drugod, za posebnosti drugih narodov, za okuse drugih narodov.

Zato pa lahko rečemo, da se zdaj začne nova doba tudi za nas slovenske izseljence. Naša dolžnost je, da povsod pogumno povemo, da smo Slovenci in da smo doma iz Slovenije. Tujcem okoli nas moramo pomagati, da se bodo zavedli, da je v Evropi tudi slovenski narod in dežela Slovenija, ki ima svoj jezik, svojo zgodovino in svoje lepote. Res je, da naša zemlja še ne sestavlja sedanje evropske gospodarske

skupnosti, a to nima pomena. Ko se bo širilo obzorje ljudi na tem prostoru, morajo tudi vedno bolj spoznavati obstoj Slovenije in našega naroda. Razne priložnosti za to se bodo nudile. Omenjam n. pr.: slovenska božična plošča, ki so jo zdaj izdali v Ameriki, je s svojo lepo melodijo, trdno izdelavo in jasnim napisom »Slovenia« odlično sredstvo za omenjeno delo. V vsaki hiši, kjer jo bodo imeli, bo govorila o Sloveniji. Kaj je ne bi mogli pokloniti raznim našim prijateljem in dobrotnikom, ki imajo gramofon? Skupina fantov v nizozemskem Limburgu je v tem smislu pri »Telefunken« izdala že več plošč z našo domačo glasbo pod naslovom »Limburški Slovenci«. Ali ne bi mogli pomnožiti število naših zborov, ali ne bi mogli kupiti več narodnih noš, ki tako lepo širijo zanimanje za naš narod?

Posebno nalogo pri tem imajo naši otroci, ki hodijo v srednjo šolo. Vcepimo jim ponos na svoj izvor, na narod, iz katerega izhajajo. Večkrat jim rečejo učitelji, naj sestavijo kakšno nalogo po svoji volji. Tedaj je priložnost, da pišejo o naši domovini in našem narodu. Nikdar ni izgubljen čas, če pripoveduješ otrokom kaj iz naše slovenske zgodovine. Neka mati večkrat prebira otrokom kaj iz »Naše luči«.

Omenim še lepe spomine, ki jih dobijo nekateri iz domovine. Po stenah naših izseljencev dobimo ponekod prav lepe slike in fotografije. Pri tem je treba paziti, da izobesimo res lepo izdelane reči. Vse to in še mnogo drugega utrjuje »slovensko prisotnost« v Zapadni Evropi.

1.

Iz dežele pod Triglavom

Eden izmed glavnih praznikov in na splošno najbolj upoštevan je gotovo Božič. Ne samo katoličani, tudi drugi kristjani (pravoslavni in protestanti raznih sekt) ga praznujejo. Celó ljudje drugih ver in tisti, ki nič ne verujejo, čutijo, da je v njem nekaj vzvišenega in se pridružijo praznovanju na svoj način, če živijo v deželah, ki so pretežno krščanske.

V vseh državah Božič praznujejo, celó v nekaterih onstran »železne zavese« (Poljska in Madžarska, lani tudi Češkoslovaška), samo v naši domovini je bil tudi letos to običajen delovni dan. Celó otroci so morali v šolo. Najbolj goreči šolski upravitelji so kontrolirali, kdo je manjkal. Delavci so morali na delo, kajti tudi bolniško izpričevalo jim ne bi veliko opravičilo odsotnosti z dela. Kar je kmetskega prebivalstva, so pa vsi obhajali Božič prav kakor v lepih starih časih. Zato so bile cerkve pri polnočnici povsod polne. Tudi drugi dan pri jutranjih mašah je bilo veliko vernikov. Oblast je v toliko nagajala, da so n. pr. v Brdih bili ravno na vigilijo brez električne luči, drugod so se ravno na sveti večer pokvarili televizijski aparati. Ovirali so tudi zvonjenje opolnoči, saj je vsak župnik moral imeti za to posebno dovoljenje.

Sreča še za naše ljudi doma, da so lahko iz tujih radio-postaj poslušali božične oddaje zanje. Radio Trst je imel zelo pestro oddajo za božične praznike, kljub temu da je le nekaj dni prej izbruhnil požar v palači, kjer oddaja. Pariška oddajna postaja in vatikanska sta tudi oddajala in so tako lahko naši ljudje doma slišali nekaj božičnega samo od drugod, po zaslugi in uvidevnosti tujih narodov, ki dajo gostoljubno na razpolago svoje postaje za prenos v našo domovino in po požrtvovalnosti naših ljudi, ki živé v inozemstvu. — Boli nas ta zaslepljenost in sektarstvo naših oblasti. Kdaj bodo spoznali, da ne morejo z glavo skozi zid neomajne vere našega ljudstva? Kako se morejo imenovati »ljudska« ob-

last, ko pa hočejo ljudstvu iztrgati to, kar je v njem najbolj »ljudskega«, to je njegovo vero, ki je v njem zakoreninjena že poldrugo tisočletje?

Kar naenkrat so v Jugoslaviji izdali zakon, s katerim se podražavijo stanovanjske hiše (z nad dvema normalnima stanovanjima ali tremi manjšimi stanovanji) in gradbena zemljišča. Napovedujejo še druge odredbe, ki bodo lastninsko pravico posameznikov zmanjšale in bo počasi država razpolagala z vsem in ljudje z občine bodo lahko gospodarili nad vsem. Izvzeta so cerkvena poslopja in tista, kjer bivajo duhovniki ali pa redovne osebe. To izvzemanje na zunaj nekako tako zveni, kot bi kazalo na nekak začetek »spreobrnjenja« in nepoučeni bodo tudi tako mislili. Toda to je le videz, kajti v zakonu so »pozabili« dostaviti, da cerkvene nepremičnine zato ne pridejo pod ta zakon, ker jih večina sploh več ni, kajti bile so že več let prej podržavljene...

Odslej bodo lahko uvažali v Jugoslavijo avtomobile in motocikle brez carine le izseljenci povratniki, nekateri invalidi in tisti, ki bodo vsaj eno leto delali v tujini.

Dne 12. dec. je velika množica Ljubljancev prišla gledat, kako bo po Ljubljani peljal zadnjikrat tramvaj. Odslej bo vozil namesto njega avtobus. »Pogrebna« slovesnost je bila nadvse svečana, saj je tramvaj 57 let ropotal po ljubljanskih cestah. Že naslednji dan, ko je prvič vozil (leta 1901) se je neko izžansko kljuse kar na trebuh vrglo, ko je zagledalo električni voz in na Poljanski cesti je umazan izžanski šimelj iz strahu prekucnil voz...

Na polikliniki v Ljubljani je poblazneli krojač Ciglar ustrelil medicinsko sestro in nato še zdravnika dr. Butolena ter mu za-

dal z nožem še več ran. — Podjetje »Hmezad« je izvozilo v Argentino večjo količino hmelja. — V Sloveniji je prvič zasvetila elektrika v Tržiču 1880. Po vojni se je proizvodnja električne energije za šestkrat povečala. — V Ormožu na Štaj. so otvorili sladkorno tovarno. V Vrhpolju so novembra odprli novo trsnico. — Trebnje na Dol. se odslej ponašajo z lepo železniško postajo. — V Črnomlju in v okolici bo posebna komisija pregledovala stelnike, da bi jih potem izboljšali. — V Beli krajini so se lotili gradnje gasilskih domov. — V Speharjih je bil odprt gasilski dom lani 27. jul., v Stran-

ski vasi in v Butoraju pri Črnomlju jih bodo pa zgradili tekom tega leta. — V Žužemberku in v okolici je 14. dec. popoldne divjal vihar, ki je podiral kozolce in električne drogove. Škoda je precejšnja, ljudje pa so bili 24 ur brez luči.

Igralec Edvard Gregorin je proslavil 40 let igranja na odrih. Igral je večkrat tudi Kristusa v ljubljanski Drami. — Dr. Slodnjak je napisal zgodovino slovenskega slovstva v nemščini. Izšla je v Berlinu (Walter de Gruyter). — Minulo je 40 let od smrti pisatelja Ivana Cankarja.

Ko psi zalajajo . . .

Ko psi zalajajo
po celi vas' na glas,
ljudem naznanjajo,
da grem k svoj' ljub'ci v vas.

Petelinček je zapel,
danica je prišla,
je fantič slovo vzel,
dekle se zjokala.

Dekle, ne jokaj se,
ne solzi si oči,
saj zopet vid'va se
čez kratkih leto dni.

Narodna pesem.

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

Prišlo je do tega, da smo se odločili v »Našem domu« postaviti svojo kapelo. Upamo, da bo **BLAGOSLOV** naše kapele v nedeljo 1. marca popoldan. Podrobnosti o sporedu bodo v prilogi »Naše luči«. Vse že zdaj prav lepo vabimo k temu pomembnemu dogodku.

LONDON: Na 2. nedeljo v februarju (8.) bo v kapeli Y. C. W. še sv. maša ob 11. uri ter popoldan ob štirih blagoslov z govorom in petimi litanijami. Po blagoslovu pustna zabava v »Našem domu«.

KRST: V cerkvi sv. Križa v Swindonu je bil krščen Jožef Perc. — Čestitamo! Z njim je spet en član Cerkve več na Angleškem, kjer je zdaj 5 milijonov katoličanov.

Blagoslov kavarne: V Risci, Monmouthshire, S. Wales, sta kupila kavarno Franc Hladnik in žena, ki sta dotedaj živela v Bargoedu. Po tukajšnji navadi je združena s tem tudi slaščičarna in trafika. Sredi decembra je bila kavarna blagoslovljena. Ako potujete po S. Walesu, ne pozabite se ustaviti v kavarni, ki nosi napis po kraju »Risca«.

Radijski prenos: V nedeljo 28. decembra je prenašal londonski BBC na kratkih valovih 25-minutno slovensko reportažo o Božiču in kako so ga Slovenci na Angleškem preživeli ter na splošno o življenju

Slovence tu. Upamo, da bo v bodoče še kaj takih prenosov. V Sloveniji so bili od dajе zelo veseli. »Lepo se je slišalo«, pišejo.

*

Angleški kralj Karel II. se je nekoč sprehajal po londonskem parku sam, brez spremljevalcev. Slučajno naleti na svojega brata, vorškega vojvoda. Ta ga začne karati, da ni zadosti previden, ko se podaja sam, brez spremstva na izprehod. Karel II. se mu nasmeje in reče: „Dragi moj, bodi brez skrbi. Na Angleškem gotovo ne boš našel takšnega osla, ki bi me hotel ubiti, saj vsi dobro vedó, da bi za menoji ti zasedel kraljevski prestol.“

LIEGE — LIMBURG

Tretjo nedeljo v decembru je društvo »Slavček« v Waterscheju priredilo božičnico, ki je bila združena z obiskom sv. Miklavža in izseljenskim večerom. Poleg moškega zbora so nastopili samo naši najmlajši. Toliko jih je bilo, da ne moremo vsakega posebej omeniti. Lepo so se pripravili in pogumno so nastopili. Saj ni bilo brez plačila tokrat! Sv. Miklavž je vse lepo pohvalil in vsakemu izročil darilo. Ob domačem vinu in kranjskih klobasah so se družine zadržale v dvorani še po Miklavževem slovesu.

Isto popoldne je Društvo sv. Barbare v Eisdeni povabilo starše in mladino k enaki prireditvi. Tudi tu so nastopili vsi naši najmlajši. Prijetno je bilo slediti njihovim izvajanjem. Ko smo pričakovali sv. Miklavža, je moški zbor v vselje vseh ubrano zapel nekaj narodnih pesmi.

Krajevni izselj. duhovnik je tako v Waterscheju kot v Eisdeni povedal nekaj misli k izseljenskemu večeru.

Na koncu je mešani zbor ob jaslicah zapel vrsto božičnih pesmi.

Razhajali smo se s toplim božičnim občutjem.

Na Božič so pri naših službah božjih z ginjenjem poslušali pesmi, ki tako milo in veselo opevajo skrivnost svete noči. Iskrena hvala našim pevcem!

Tisti, ki so hoteli iz domovine slišati božične napeve, so se ušтели tudi letos. Razumljivo! Kjer vlada komunistična zvezda, tam za betlehemske zvezde ni prostora. Potrpimo! — Čisto jasno je, da se komunistom ni posrečilo osvojiti mladine. Ali nič manj jasno ni, da se je komunistom posrečilo, vsaj v zelo veliki meri, mladino odtrgati od Boga. V tem so narodu napravili več škode kot z vsemi svojimi gospodarskimi pustolovščinami.

Opozarjamo, da je vsako tretjo nedeljo v mesecu SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA ob 9. uri v Waterscheju in ob 10.45 v Eisdeni. Vsako prvo nedeljo v mesecu je slov. služba božja ob 4. uri popoldne pri frančiškanih v Hoevezavel. V Seraingu, rue Cokerill 148 je služba božja vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob 11. uri.

Želeli bi še pripomniti, da smo popoldansko službo božjo v Hoevezavel uvedli na željo novodošlih, ki stanujejo tam bližje.

Nov član Cerkve: V družini g. Ivana Flere v Zutendaal se je rodil naslednik, ki je pri krstu dobil ime Robert. Čestitamo!

Novo ognjišče: G. Jože Hriberšek je v Zwartbergu popeljal pred oltar gdč. Marijo Ujević. Bog daj srečo!

Bolniki in ponesrečenci: G. Pavle Žvar iz Eisdena je bil poškodovan med nogometno tekmo. G. Avgust Tanjšek je bil ranjen v rudniku v Eisdeni. Istotam se je poškodoval g. Alojz Gracar. Ga. Gilda Flere-Blatnik je dobila težje poškodbe pri avtomobilski nesreči v As-u. Ga. Marija Blatnik iz Zutendaala je iskala zdravniško pomoč v Waterscheju. V Liège-u leži težko bolan rojak g. Dolšek. V zdravilišču se je mudil tudi rojak g. Alojz Melihen iz Serainga.

Navedenim in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo najiskrenejše pozdrave.

Pred Božičem je v Ljubljani v Gospodu zaspala zgledna krščanska žena ga. **Marija Osterc**, roj. Kosec. Njenemu sinu g. Stanaku, ki živi v Liège-u, izrekamo iskreno sožalje.

Gospé **Jakoševi** iz Zwartberga je v decembru v domovini umrl oče **Franc Grom**, zaveden krščanski mož. Naj počiva v miru!

Naročnike »Kat. glasa« opozarjamo, da smo leto 1958 pobirali fr. 25 preizko naročnino. To smo ugotovili šele iz letnega obračuna, ki smo ga prejeli v teh dneh.

Prosimo, da bi pohiteli s poravnavo naročnine za »Našo luč« 1958.

Za prijaznost in naklonjenost vnaprej iskrena hvala!

V zadnji številki lista smo pozabili poročati, da je Društvo sv. Barbare iz Eisdena na Zvezini prireditvi na 4. nedeljo v oktobru poklonilo **diplomo** častnega članstva našemu vrlemu starosti g. Francu Cesarju v priznanje za njegovo zvestobo slovenskim idealom. Iskreno čestitamo tudi mi z željo, da ga dragi Bog ohrani med nami do skrajnih mej človeškega življenja.

CHARLEROI — MONS

Naši pevci so se pridno učili za Božič in pokazali živahno delavnost. Belgijci so jih povabili v 60 km oddaljeno božjepotno cerkev v Ardenih Foy-Notre-Dame, kjer so pri polnočnici milo zapeli s kora več lepih slovenskih božičnih pesmi ob nabito polni cerkvi. Za vedno jim bo ostal spomin na to božično noč. Seveda so prišli potem na božični dan dopoldne tudi k slovenski maši v Charleroi in tam odlično zapeli v veselje vseh navzočih. V nedeljo, 28. decembra so šli zopet na nemško božičnico v Charleroi, kjer so tudi uspeli. Tako so potem praznovali vsi veseli na domu pevovodja g. Iv. Kodeha Silvestrovo in dočakali novo leto.

V Roselies sta si obljubila **zakonsko zvestobo** pred oltarjem g. Henrik Ragolič in Virginija Bottega. Že lani se je poročil v Bray A. Primožič z Yvonne Meuleneire. Iz družine Komac-Kuk v Tertre se je v Cuesmes poročil Alojz Komac z Beatrice Blondian. — Srečno vsem!

V sanatoriju v Marcinelle sta rojaka Jože Petan in Karel Grebenc. Na domu se zdravijo rojaki Jože Podgornik, Johan Pušnik, Jože Deželak in še nekateri. Operacijo je prestala ga. Olga Gorjanec, roj. Rafolt.

10. januarja je dokončal v Chatelineau tiho trpljenje rojak **Ivan Keše**, upok. rudar, roj. 1901 v št. Janžu na Dol. Izrekamo sožalje soprogi in hčerki Silvi.

Za novo leto se je zbrala skupina rojakov v Paturages pri sestrah in tam po maši za-

pela naše tako priljubljene božične pesmi.

V bolnici so bili nekaj časa rojaki Ivan Bajc iz Flénu, Stanko Tratnik iz Flénu, Ivan Boštjančič iz Wasmes.

Letos so imeli tudi rojaki iz Bruslja prilžnost za sv. spoved na Rue de la poudrière 62. Dne 28. dec. pa se jih je zbralo nekaj pri č. g. Ilcu in preživelo lepo božično popoldne; med drugim smo zapeli tudi pete litanije Matere božje in več božičnih.

PAS - DE - CALAIS

Méricourt-Sallaumines. — Lep je slovenski Božič. Letos smo ga doživeli, ko smo se skoraj vsi zbrali k slov. polnočnici. Naša božična pesem, jaslice, duhovnikova beseda so nas napravili res ljudi dobre volje. — Novo leto smo dočakali bolj doma; nekateri so prišli tudi na slovensko prireditev. Dne 18. januarja pridejo gostovati igralci iz Bruay z igro »Črni križ v gozdu«. — Na sam Božič je bil krščen prvorojenček Michael Slivšek. Srečnim staršem čestitamo.

BRUAY. — V zadnjem času so umrli: nagle smrti je umrl **Ludovik Vahtar**, 14. 8. 1958 v starosti 26 let. Šel je kmalu za svojo materjo, še samski. — V bolnici v Bethune je umrl **Klemen Kaminski**, 11. nov. lani. Dočakal je le 30 let življenja. Zapustil je ženo in dvoje otrok. Za njegovo rahlo zdravlje je bilo rudarsko delo pretežko, kar mu je okrajšalo življenje v žalost njegovi družini. — Dne 2. dec. 1958 je po težki, dolgi bolezni (silikozi) zapustil svet **Ivan Dolenc**, rudar v pokoju, v starosti 70 let. Potrpežljivo je prenašal bolezen in lepo pripravljen zatisnil svoje oči. — Dne 8. jan. t. l. je v bolnici v Bethune umrla **Matilda Fajs** v starosti 46 let. Pokopana je bila v Houdain poleg Bruay.

LIEVIN. — Za rudarsko boleznijo, silikozo, ki ne pozna zdravila, je umrl dne 5. jan. 1959 **Ivan Hribovšek** v 49. letu življenja. Kot izvrsten delavec je svoj čas prejel medaljo. Zapustil je v veliki žalosti ženo in dva sinova, katera je še kratko pred smrtjo opominjal, naj vedno ubogata mamu. —

Dne 27. 12. je umrla **Marija Žibert** v starosti 75 let.

Bog daj vsem večni mir!

PARIZ

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6° (Métro: Sevres-Babylone).

DRUGO NEDELJO ta mesec, 8. februarja, **IZJEMOMA** ne bo slovenske maše, ker se bomo **VSI UDELEŽILI** skupne maše, katero bo imel **PARIŠKI POMOŽNI ŠKOF**, msgr. **RUPP**, ki vodi vse **DUŠNOPASTIRSKO DELO** med **VSEMI IZSE-LJENCI** v **FRANCIJI**. Mašo bo **DAROVAL** za **IZSELJENSKO MLADINO**, v **CERKVI ZA TUJCE**, 33 rue de Sèvres (torej naslednja vrata, kjer je naša kapela).

Poroke: 15. nov. sta se poročila **Vladimir PENKO** in **Ana ČERIN**, oba doma iz Lanišča v Istri, ter **Franjo SIRONIČ** in **Milka BUZDON**, doma iz Trviza in Lanišča v Istri. — 20. dec. je **Maš KRAJNIK** iz Volčanskih Rut na Primorskem popeljal pred oltar **Verono VUČKO** iz Srednje Bistrice v Prekmurju. — Vsem naše iskrene čestitke!

Po svetem krstu so postali člani Cerkve: 21. dec. **Mirko ČELIGOJ** in **Metka SOPRANOV**. 28. dec. **Mirijam Frančiška ŠUSTARSIČ** in **Romana Zora MOREL**.

Odšla sta 16. jan. v Avstralijo **geometer Marijan HRIB**, doma iz Podrage v Vipavski dolini, in njegova žena **Ivanka**, roj. **MAVRIČ**, doma iz Fojane. Želimo jima vso srečo!

Na sveti večer in na predvečer sv. Treh kraljev je **pariški radio** oddajal v slovenščini **verski nagovor**, ki ga je imel č. g. **Nace Čretnik**.

V sredo, 7. januarja t. l., je v Poljčanah, zadet od možganske kapi, v starosti 69 let, umrl oče č. gospoda **Jožeta Flisa** ter bil pokopan v petek, 9. januarja. Č. g. **Flisu** izrekamo svoje iskreno sožalje!

V nedeljo, 11. januarja, je v pariški bolnici **St. Michel** umrl po dolgi in mučni bolezni **MIKOLI Josip**, star šele 23 let. Pokojni je bil rojen v Novakih v Istri in je

študiral bogoslovje v pazinski škofiji. Leta 1955 je bil doma poklican k vojakom, kjer so z njim, ker je bil bogoslovec, zelo grdo postopali. Februarja 1956 je dobil po obrazu udarce s puškinim kopitom, bil trikrat operiran v oficirski bolnici v Beogradu, toda brez uspeha. Lansko poletje je prišel v Pariz, če bi se mogel tukaj pozdraviti, toda zavrtna bolezen, ki je nastopila kot posledica udarca, je po težkih mukah končala mlado, upapolno življenje.

Pogreb je bil v torek, 13. januarja, v cerkvi **St. Lambert de Vaugirard** v Parizu. Pogrebno sveto mašo je opravil č. g. **Nace Čretnik**, pogrebne obrede pa **pariški pomožni škof msgr. Rupp**, ki je v svojem govoru poudaril mučeniško življenje mladega bogoslovca.

LOIRET. — 28. dec. je bil v **ST. JEAN-DE-BRAY** krščen drugi otrok iz družine **Marice CATHELIN-TRATNJEK** in je dobil ime **Filip (Philippe)**.

OB LUKSEMBURGU

AUMETZ. — Kakor vsako leto se je tudi letos oglasil pri nas **sv. Miklavž** in obdaril otroke, pa tudi odrasle. Vsi obdarjenci s slov. duhovnikom vred so ga bili veseli. Obljubil je, da drugo leto še pride, če bo do pridni.

Božične praznike smo precej lepo obhajali. Imeli smo svojo polnočnico in postavili smo jaslice. Bog bodi plačnik slehernemu, ki je kaj pripomogel k lepemu Božiču! S sodelovanjem vseh bo mogoče še marsikaj narediti. Še precej rojakov ne hodi k sv. maši. Če doslej niso hodili k francoski, naj bi vsaj odslej hodili k domači — slovenski! Naj bi vsi naši rojaki živeli po nauku Kristusovem, nauku Cerkve. Vedno več nas naj bo, ko se zberemo! Gre za dobro vsakega posameznega.

TUCQUEGNIEUX. — Ni bila še prilična, da bi se vsi spoznali s slovenskim duhovnikom med vami. Tudi tu je bil Božič lep. Pred polnočnico so po dveh zvočnikih daleč naokoli donele slovenske božične pesmi, posnete na plošče, česar so bili poleg Slovencev veseli tudi Poljaki in Francozi. Pa tudi naša božična maša je bila lepa, lepo petje ob spremljavi harmonija! Kaj ne

bi mogli priti tu do zbornega petja, saj je Slovencev lepo število tod okoli?

Rojaka Franc Zorko in ga. Anžlovar sta tu že več let priklenjena na posteljo. Moli-mo zanju! — Sporočiti moram tudi žalostno vest, da je 27. dec. zaspal v Gospodu previden s sv. zakramenti rojak **Franc Podlesnik**, doma blizu Celja. Lahko rečemo, da je odšel od nas v starosti 75 let, za rudarja res visoki starosti! Delal je po rudnikih v Jugoslaviji, v Nemčiji in v Franciji več kot 50 let! Slovesno »libero« mu je zapel v cerkvi msgr. Grims in ob krsti rekel: »Ne navezujmo srca na ta svet! Vse, kar imamo, mi-ne; le duša ostane za večno«. Župnik iz Tucquegnieux ga je spremil z drugimi na pokopališče. Naj počiva v miru! — Fajfar-jevega Maksa je doletela težka nesreča v jami. Pol leta ne bo mogel delati.

ALGRANGE. — Tu smo imeli 21. dec. popoldne sv. mašo, h kateri so prišli rojaki iz raznih krajev skupaj. Prijetno me je iznenadilo, ko so kar sami od sebe lepo zapeli. Upam, da bom mogel kmalu obiskati še rojake v Piennes, Moutiers in drugod. Vsi lepo pozdravljeni!

T. D e j a k (rue de la Victoire 33.
Aumetz, Mlle).

OB NEMŠKI MEJI

Iz pisarne naše Misi je:

Pred Novim letom so se poročili pred podpisanim župnikom: 20. dec.: Rudolf Vendramin iz Cîte Jeanne d'Arc je poročil iz domovine prihajajočo Magdaleno Zabukovec v župni cerkvi v Merlebachu. — Dne 23. dec. je Jožef Dobršček iz Freyminga stopil v zakon s Frančiško Žohar v župni cerkvi v Merlebachu. — Dne 31. dec.: Robert Ajdnik s Silvijano Olczak, oba iz župnije Merlebach; 3. jan. 1959 pa sta stopila v zakon Aleksander Vendramin in Marija Primožič v cerkvi v Merlebachu.

Vsem mladim zakoncem želimo iz vsega srca mnogo sreče in trdne vere, ki jim bo s silno svojo močjo pomagala v urah preizkušnje.

KRST: Prvo dete slovenskih staršev v letu 1959 je bilo krščeno v župni cerkvi v Merlebachu: Ana-Marija Čeligoj, hčerka Pavla Čeligoj in Anice Rih-

tar, dete krščeno na dan Novega leta. Staršem in otroku želimo božjega varstva in blagoslova v življenju!

Mrtvaški zvon je naznanil žalostno vest, ko so umrli naši rojaki v mesecu decembru:

Dne 5. 12.: **Živanović Mladen**, star 50 let, rojen v Dolovu pri Beogradu, prestopil v kat. vero, cerkveno pokopan v Remelfing 8. dec. S svojo družinico je živel mirno v svoji novi hiši, splošno spoštovan; po izjavi zdravnikov je umrl zaradi raka v krvi. — Dne 16. dec.: **Resnik Franc** iz Freyminga, rojen 3. 7. 1886 v Vetreniku, cerkveno pokopan v Freymingu 18. 12., previden s svetimi zakramenti. — Dne 28. 12. se je poslovil od tega sveta **Sotošek Franc**, rojen 22. 11. 1881 na Štajerskem (Satteldorf); previden s svetimi zakramenti je bil cerkveno pokopan v Merlebachu (novo pokopališče) 31. 12. 1958. — V novem letu 1959 pa je umrl 4. 1. v Alteglasshütte naš rojak **Haldin Franc**, rojen 1904 v Cerknem na Goriškem; previden s svetimi zakramenti je bil cerkveno pokopan 7. 1. istotam.

Vsem rajnim želimo, da bi jim ljubi Bog poplačal, kar so dobrega storili v življenju, sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje!

*

Kratko sporočilo iz preteklega leta:

Dopisov: prejel 2231 (lansko leto 1820), odposlal 1542 (1958: 1340); skupno v letu 1958: 3773. Za cerkveno in privatno uporabo prestavljenih iz našega jezika na francosko 345 listin.

Krščenih: 48, od teh krstil podpisani 11 dečkov, 2 deklici.

Umrlih: 27 moških, 12 žensk, 2 otroka; skupaj 41 rojakov (leta 1957: 16).

Poročenih v cerkvi 37, od teh poročil podpisani 28 (l. 1957: 25, podpisani poročil 11).

V letu 1958 je prišlo na novo 152 delavcev-rojakov, 15 družin in 21 deklet. V okrožju kat. Misi je v Merlebachu in okolici je 4213 rojakov, v okrožju Aumetza pa 1812 rojakov.

Vse, kar nam je na srcu, da povemo rojakom, bo tudi v bodoče javljeno v »Naši luči«, zato ostanite zvesti naročniki in daj-

te ta list brati tudi drugim — zlasti novo-
došlim!

Vse dobro želim vsem rojakom!

Stanko Grims,
slov. župnik iz Merlebacha

SLOVENCEM IZ OKOLICE ACHENA in
v bližnjih rudnikih sporočamo, da se v svo-
jih zadevah lahko obračajo na bližnjega slov.
izseljenskega duhovnika, ki je prevzel skrb
zanje: g. Jože Puš, Heisterberg 6, Ho-
ensbroek, Limb., Nederland.

Slov. dušnopastirski odbor
za Zap. Evropo

PORURJE

KRSTI: 8. decembra je bil krst Marije Sonje Pin-
tarič. Prinesli so jo v cerkev Herz-Jesu v Sterkrade.
Na Marijin praznik je prejela Marijino ime. —
Hčerkica staršev Vlada in Marije Podgorelec iz
Oberhausen-Sterkrade, Dirlingsweg 37, je pri krstu
21. XII. 1958 v cerkvi Herz-Jesu prejela ime Alen-
ka. — Zakonca Alojz in Frančiška Pučko sta na isti
dan prinesla v cerkev St. Johann, Altenessen, pun-
ško, ki je pri krstu prejela ime Lidija. Starši stan-
ujejo v Nordsternstr. 29. Oba otroka je krstil p. Ku-
kovic Lojze, ki je za nekaj mesecev na študiju v
Münstru v Vestfaliji. — Prav tam je bil 4. I. 1959
krščen fantek Knez Viktor, sinko Franca in Rozali-
je Knez. — Nebeški priprošnjiki, katerih imena so
starši dali novorojenčkom, naj ščitijo svoje varovan-
ce vse življenje!

POROKA: Na Silvestrovo se je v cerkvi
Kristusa Kralja v Rheinhausenu g. Rudolf
Starčič iz Cerkelj ob Krki poročil z gdč. In-
geborg Hausmann. Naslednjega dne, na
Novo leto, je »novopečeni« zakonski mož
praznoval svoj 28. rojstni dan. Čestitamo in
želimo veliko sreče!

POGREBI: V Altenessenu smo 27. dec.
pokopali **Metoda Potočnik**, doma iz Sovo-
denj v Sloveniji. Že dalj časa je bolehal na
živcih, tako da se je moral zdraviti v bolni-
ci. Nekaj dni potem, ko je bil odpuščen, si
je v duševni zmedenosti sam vzel življenje.
Bog mu bodi milostljiv sodnik! — V Ober-
hausen-Osterfeldu je na božični dan izdih-

nil **Alojzij Šmit** iz Lažiš pri Laškem. Imel
je raka na želodcu. Potrpežljivo in vdano
je prenašal muke bolezní in počasnega u-
miranja. Pred smrtjo je večkrat prejel za-
kramente. Pokopali smo ga v Osterfeldu
29. dec. Pri pogrebu sta bila tudi pokojni-
kova sestra in brat, ki je prišel iz domovi-
ne. — Pogreba obeh pokojnih se je udeležil-
lo veliko naših ljudi. To je znamenje po-
vezanosti in prijateljstva. Na žalost pa je
bilo pri pogrebnih mašah precej manj ude-
ležencev. To ni prav! Dušam pokojnih ko-
risti le naša molitev in priprošnja, dolg po-
grebni sprevod prav nič. Zato se hočemo v
prihodnje bolj pridno udeleževati tudi po-
grebne maše.

V nedeljo, 14. dec. so bile maše za Slo-
vence ne samo v Oberhausenu in Essenu,
temveč tudi v Repelenu pri Moersu in v
Düsseldorfu, 21. dec. pa še v Duisburg-
Hambornu. Povsod jih je obiskala večina
Slovencev, ki tam stanujejo. Večina jih je
tudi šla k zakramentom. To je bila najlep-
ša priprava za Božič.

Na dan pred Božičem so bile v tabori-
šnih in domovih v Oberhausenu, kjer stan-
ujejo naši fantje, božičnice, in sicer v
Rohmbacherstrasse, v Kleekampu, v Dor-
stenerstrasse, v Bergstrasse 182 in 140. Ob
pogrnenih mizah smo poslušali posnetke
naših božičnih pesmi, sami tudi zapeli in
se poveselili. Kratek nagovor našega du-
hovnika je rajložil božično skrivnost in o-
budil spomin na domači slovenski Božič. —
Božičnice so bile prirejena skupno z upra-
vo rudnikov, kjer naši ljudje delajo.

Veliko veselje nam je pripravil **obisk ni-
zozemskih Slovencev** na dan sv. Štefana. Ob
pol 4. uri popoldne je bila božična maša,
med katero je prepeval zbor »Zvon« iz Hol-
landije. Sledil je koncert slovenske pesmi
v bližnjem Kolpingovem domu. Nastopili
so mešani in moški pevski zbor, veseli mu-
zikantje in folklorna skupina. Odlična iz-
vedba je vsem poslušalcem, ki jih je bilo
nad 400 — vsi niti v dvorano niso mogli —
zelo ugajala. Naše priznanje in zahvala ve-
lja g. Willemsu, g. Drenovcu, g. Robeku,
pa tudi vsem sodelujočim. Domača pesem
in ples nas sta vse poživila. Med gosti smo
opazili g. direktorja Juliusa Angerhausen,
duhovnega svetnika g. Božidarja Tensun-

derja (ta je v klenem zaključnem govoru – seveda v slovenščini, ki se je je že pred 50 leti priučil – naše ljudi opomnil, naj materinega jezika in navad ne pozabijo), ter zastopnika nemških krščanskih sindikatov gg. Hohmanna in Zwicklinskega.

Obvestila: Mohorjeve knjige še vedno lahko naročite. Cena šestim knjigam znaša 10.50 DM. – Tisti, ki si **izposojajo slovenske knjige**, naj jih kmalu preberó in vrnejo. Mnogi čakajo nanje, a jih ne morejo dobiti, ker so domalega vse izposojene. – Ne pozabite **obnoviti naročnino na časopise!** S starim letom je naročnina potekla.

Spet je med naše vrste posegla smrt. Dne 20. dec. je umrl rojak **Leopold Britovšek**, tajnik Društva sv. Barbare v Hoensbroecku. Pokojnik se je rodil v št. Vidu pri Slovenjgradcu 12. okt. 1897. Pokopali smo ga v Hoensbroecku 23. XII. 1958. Pogreba se je udeležilo veliko število Slovencev in pevski zbor ZVON mu je zapel za slovo »Vigred se povrne«. Na grobu mu je govoril naš du-

† Leopold
Britovšek

hovnik, ki je prikazal pokojnika kot zvestega sina sv. Cerkve, dobrega očeta svoji družini ter zavednega Slovenca in vnetega delavca za slovensko stvar v tujini. Gospod naj mu da večni pokoj in naj mu bo tuja zemlja lahka! Prizadeti družini pa naše globoko sožalje.

Dne 7. jan. pa je umrl po dolgi, mučni bolezni naš rojak **Franc Klavora**. Kot večletni poverjenik »Naše luči« jo je zvesto razpošiljal rojakom. Iskrena hvala za njegovo nesebično delo! Naj počiva v miru! Prizadeti družini naše sožalje!

Res lepa je bila letos naša polnočnica v

Eygelshovenu; udeležilo se jo je mnogo rojakov. Kar pozabili smo, da smo v tujini, ko smo poslušali naše lepe božične pesmi, ki jih je res lepo pel naš zbor ZVON. Čeprav je cerkev za mnoge rojake precej od rok, se je videlo ob obilni udeležbi, da se znamo žrtvovati za našo stvar in da so nam še pri srcu lepi običaji iz naše domovine.

Na Štefanovo so **gostovali** pevski zbor ZVON, slovenska folklorna skupina Eygelshoven-Heerlerheide ter muzikanta Kajbič-Romih v Essenu. Z izletom smo bili vsi zelo zadovoljni in veseli, da smo mogli našim mladim rojakom pripraviti nekaj uric božične domačnosti. Še kdaj na svidenje!?

Kot vsako leto, smo tudi letos na **Silvestrovo** imeli družinski večer za člane Društva sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum in člane pevskega društva »Zvon«. Staro leto je kar hitro minilo in veseli ter zadovoljni smo si opolnoči voščili sreče in zdravja v novem letu 1959. Bog daj, da bi bilo res srečno! Ali ne bi bilo lepo, če bi se takih prireditev udeležili prav vsi rojaki; tudi tisti, ki so že bolj oddaljeni od naše skupnosti? Pa letos na Silvestrovo na svidenje!

Obvestilo

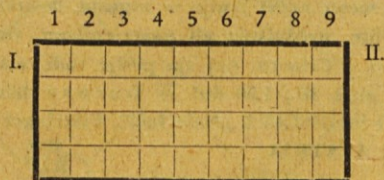
Države v okviru CECA so uvedle posebno izkaznico za kvalificirane rudarje. Ta izkaznica daje tem rudarjem možnost zaposlitve v drugi državi CECA. Nedavno došle mlade rudarje opozarjamo nanjo, ker morejo samo z njo dobiti v primeru potrebe zaposlitve v drugi državi.

Še večji pomen ima ta izkaznica za tiste, ki delajo kot tujci, katerim ni bila še priznana begunska zaščita. Tudi za to zaščito je prav, da se pobrigajo tisti, ki je še nimajo. Je že več primerov, da so bili rojaki brez te zaščite kratko malo izgnani iz države, ko so postali brezposelni. Koliko časa in denarja brez potrebe zapravijo nekateri, ki hodijo iz kraja v kraj in iščejo, kje bi bilo bolje, a ne poskrbe dokumentov in se ne drže predpisov!

SLOV. IZSELJENSKA ZVEZA

Uganke

PRAVOKOTNIK

Besede pomenijo navpično: 1. del cerkvenega leta, ki ga ta mesec začnemo, 2. skrajšano ime za Elizabeto, 3. „Zavedaj se človek, da si ... in da se boš v ... povrnil!“ (S temi besedami pokriža duhovnik ljudi s pepelom ob začetku posta), 4. ne dva, ampak samo ... 5. nam sveti ponoči, 6. del telesa, 7. moško ime, 8. del cvetlice, 9. Kajnov brat.

I.—II. dan, s katerim stopimo v postni čas.

TRI UGANKE

1. Pojém, kar mi dajo jesti, bojim se pa piti, ker pijača me umori.

2. Dvanajst vej ima drevo, veja vsaka gnezda štiri. V vsakem gnezdu sedem mladih se šopiri.

3. Koliko krompirjev gre v srednje velik lonec?

POSETNICA

ZDRAVKO BOZIN

Kaj je ta gospod po poklicu?

REŠITEV UGANK

januarske „Naše luči“:

Pravokotnik: Sveti Štefan.

Dopolnjevalnica: Sveti Janez.

Zavite stezice: Po četrti poti.

Srbska uganke: Roke, zobje, jezik in grlo.

Friderika Baraga na oltar!

Slovenci v Ameriki se mnogo trudijo, da bi prišlo do proglašenja našega misijonarja med Indijanci škofa Baraga za blaženega.

Iz Argentine smo prejeli že več števil **BARAGOVEGA VESTNIKA**, ki piše o tem velikem možu in vzpodbuja rojake, naj se z zaupanjem zatekajo v svojih težavah k Baragi, da bi s svojo priprošnjo pri Bogu ljudem pomagal in bi nam tako Bog dal dokaze, da je v nebesih.

Proglasitve za blaženega namreč ni, če se ne zgodita dva res neizpodbitna velika čudeža. Papeški nuncij v Nemčiji Amerikanec nadškof Muenchen piše, da tudi pogosto moli v ta namen. Tudi rojake po Zap. Evropi vabimo, da se zatekajo k Baragi! Morebitna uslišanja sporočite na naslov: Slovenski dušnopastirski odbor, Aven. de la Couronne 206, Bruxelles, Belgia.

Iz stare Avstroogrške. — Cesar Franc Jožef je obiskal neko vojašnico in vprašal nekega novinca: »Poslušaj, jaz sem tvoj cesar. Ali bi ti streljal name, če bi ti to zapovedal tvoj major?« — »Da, Veličanstvo,« je odgovoril vojak. »Zapoved je zapoved!« — Podobne odgovore je dobil cesar tudi od drugih vojakov. Ob koncu pregleda pa je našel vojaka, ki je odgovoril: »Ne, Veličanstvo. Jaz bi ne streljal.« — Razveselil se je cesar tega odgovora, pa je vprašal dalje: »Zakaj pa ne?« — »Zato ker sem samo bobnar v tej kompaniji!«

Otroška odkritosrčnost. — Otrok: »Stara mama, nikar me tako ne umivaj!« — »Moraj se umivati. Ko sem bila jaz tako mlada, kakor si ti, sem se po večkrat na dan umivala.« — »In kaj imaš od tega? Kar poglej, kakšna si sedaj!«

Samo ne dvigati prahu. — Dva Slovence pri vojaki bi rada igrala šah. Obrneta se s prošnjo do srbskega kaplarja: »Kaplare, bi smela igrati šah?« (Igrati pomeni po srbsko plesati). — »Možete,« odgovori kaplar, »samo da mi ne dižete prašine!«

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — **Dopise** za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi **naročnino**: 28 šil., 50 bfr., 500 ffr., 4 h. glđ. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — **UREDNIŠTVO** in **UPRAVA** „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

P O I Z K U S I :

S T A R O S T

Mladost je le želela,
da ohrani mi moj kras,
starost pa brezsrčna
gubanči mi obraz.

Mladost je kot pomladni
veter odšumela,
starost pa bolezn
raznih mi nadela.

Zdaj 'mam še spomine
in grobe hodim štet.
Saj skoro bom med njimi
in z zemljo bom odet.

J. Potočnik, Belgija

SLOVENIJA

S slovenskimi pesmimi je mati
Lepe kraje dala spoznati:
Od ravnine in doline,
Visoke gore in planine.
Enkrat da bi videl le
Naše bele cerkvice.
In četud' tujina mi
Je pokazala svoj kras:
Ali ti, Slovenija, v srcu nosim te
vsak čas.

Kotnik Vili
La Docherie, Ht., Belgia

SLOV. GRAMOFONSKE PLOŠČE

Tvrđka gramof. plošč TELEFUNKEN je izdala že več plošč polk in valčkov naših slovenskih limburških muzikantov DE LIMBURGSE SLOVENEN (The White Stars). Najbolj priporočamo ploščo s 4 melodijami (med njimi: Pojd' mo na Štajersko), 45 zav., štev. HX 1106 z naslovom »De Limburgse Slovenen spelen«. Stane 6.25 fl. — Druge ploščce, stanejo 3.60 fl. in imajo po 2 melodiji, 45 zav.: UH 9278, UH 9279, UH 9280. Ploščce vam preskrbi vaš bližnji prodajalec plošč.

ZA DOBRO VOLJO

Prebrisano. — Mama je zalotila sina, ko si je umival noge in si ni sezul nogavic. »Ja, Pepček, kaj pa vendar misliš? Takoj si sezuj nogavice!« — »Oh, mama, ko je pa voda tako mrzla!«

Vendar nekdo! — Sodnik pijancu: »Vse vaše nesreče je kriv alkohol.« — Pijanec: Gospod sodnik, lepo prosim, napišite mi to. Bom nesel to vaše potrdilo ženi, ki zmeraj trdi, da sem jaz kriv, če se ga preveč naložim.«

Razumi, kakor hočeš! - Oče se igra z malim sinčkom in mu dovoli, da mu sinko jaha na hrbtu. Ko tako že dobro uro koraca oče po vseh štirih po sobi, se končno naveliča in truden vstane. — »No, kako ti je ugajalo?« ves poten vpraša sinčka. — »O, kar dobro,« odgovori sinko. »Ali še prijetneje je jahati na pravem oslu!«

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.